

ČILE, PUNTA ARENAS–julij 2015

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA KLINIČNE IZMENJAVE

Ime in priimek: Blaž Plaznik Šporin

Čas izmenjave:

od 29. 6. do 26. 7. 2015

Kraj izmenjave

Punta Arenas je z dobrimi 100 tisoč prebivalci najjužnejše mesto Čila in glavno mesto regije XII (Magallanes y Antártica Chilena), ki zajema čilski del Patagonije in južne otoke. Je obmorsko mesto, poleg poteka Magelanov preliv. Za čilske razmere je relativno majhno, pri nas je po velikosti primerljivo z Mariborom. Zaradi svoje majhnosti je mogoče do ključnih lokacij (bolnišnica, center, univerza...) priti peš v relativno kratkem času.

V zimskem času je vreme relativno neprijazno, s temperaturami med -5 in 5 stopinj Celzija, vetrom, ki lahko doseže in preseže 100 km/h, dnevom, ki traja od 10h do 17h in večdnevni sneženjem in/ali dežjem. A ko se veter umiri in preneha snežiti si lahko priča prav lepi zimi.

V mestu je zaradi njegove strateške lege še vedno moč čutiti vplive imigracije ljudi, večinoma konec 19. in v začetku 20. stoletja, z različnih koncev Evrope, v prvi vrsti s Hrvaške, pa tudi Nemčije, Švice in Nizozemske. Tako ni nič nenavadnega, da se znajdeš na ulici Kuzma Slavić, da je ob državnem prazniku poleg čilske izobešena tudi hrvaška zastava ali da se ob imenu tvojega mentorja sprašuješ, če si res v Čilu ali samo v Zadru. Razlika je ta, da na jugu Čila nihče ne zna niti besede hrvaško.

Poleg vpliva imigrantov je do neke, manjše, mere prisoten tudi vpliv staroselcev, predvsem Mapuche-ov, ki pa se vidi v malo bolj zakotnih ulicah, v trgovinah s spominki, ob sejmi in ob karnevalu.

Komunikacija pred izmenjavo

Komunikacija je potekala dobro, večinoma prek e-maila, na vprašanja sem vedno dobil odgovore, včasih s kakšnim dnevom zamika.

Sprejem s strani tujih študentov

Na letališče sta me prišla iskati njihova LEO in LORE. Predvsem njihov LEO se je zelo trudil, da bi bila naša izmenjava čimbolj animirana, da smo skoraj vsak dan imeli neke aktivnosti. Ob prvem dnevu prakse nas je pospremil do bolnišnice in nam predstavil mentorja.

Nastanitev in prehrana

Živel sem pri družini glavne tajnice na Medicinski fakulteti, kar na prvi pogled deluje malo nenavadno, a se je izkazalo za pozitivno. Imel sem svojo sobo in brezplačne obroke. Hiše so načeloma čez dan

oziroma ko so ljudje doma dobro ogrevane, medtem ko pa ponoči ogrevanje zelo zmanjšajo, zato se zjutraj zbudiš v zelo hladno jutro in ti je muka vstati. Ampak se po tednu ali dveh že navadiš.

Delo v bolnišnici oz. inštitutu

V bolnišnici sem bil večinoma, predvsem ob dopoldnevih na nevrologiji, ob popoldnevih pa izmenjujoče na nevrologiji, gastroenterologiji, kardiologiji, nefrologiji, nevrokirurgiji in v operacijskem bloku.

Z delom smo pričeli med 8.30 in 9.00 zjutraj. Najprej smo opravili vizito, nato smo izpolnjevali papirje za konziliarne preglede hospitaliziranih. Sledili so nevrološki pregledi bolnikov, ki so jih naročili zdravniki drugih specialnosti. Sledilo je delo v ambulanti, kjer mi je bilo dovoljeno, da naredim kratko anamnezo in hiter nevrološki pregled. Prisostvoval sem tudi pri raznih preiskavah, od elektromiografije, elektroencefalografije, CT-ja in MR-ja.

Po kosilu, med 14. in 15. Uro smo pričeli s popoldanskim delom, kjer sem bili v eni izmed specialističnih ambulant, načeloma vsak dan drugje. Tudi tu sem večinoma le prisostvoval pri pregledih ali posegih, odvisno od ambulante.

Poudariti je treba, da je bilo za normalno komunikacijo potrebno znanje španščine (ki ga IFMSA-Chile za Punto Arenas tudi formalno zahteva), saj večina zdravnikov (in tudi študentov) angleško govori relativno slabo. Razumejo sicer dobro, a imajo velike težave z govorjeno angleščino.

Mentorstvo

Moj glavni mentor na nevrologiji je bil izjemen zdravnik in pedagog. Prvi dan mi je razkazal celotno bolnišnico, vse oddelke in administracijo. Pri kliničnem delu se je pri vsakem pacientu zadržal, razložil njegovo bolezen, potek simptomatike, diagnostiko in zdravljenje. Poleg tega sva vsak dan malo bolj podrobno obdelala eno izmed tem iz nevrologije (najprej anamnezo in status, nato cerebrovaskularne inzulte, možganske tumorje, nevropatije, demence, elektrofiziološke meritve...).

Socialni program

Socialni program je zajemal druženje s čilskimi študenti, druženja z drugimi študenti na izmenjavi ter razne izlete. Zaradi zimskih počitnic je na žalost večina čilskih študentov odšla že tekom mojega prvega tedna. V sklopu enodnevnih izletov smo si šli ogledati nacionalni park »Torres del Paine«, kolonijo pingvinov na Ognjeni zemlji, mesto Puerto Natales, smučišče Park Andino, poleg tega pa smo si ogledali večino kulturnih znamenitosti v mestu.

Prevoz

Do Punte Arenas sem prišel z letalom iz Benetk s tremi vmesnimi prestopanji. Večina daljših potovanj, predvsem, če greš na jug, se najbolj splača z letalom. Njihovi nizko cenovni ponudniki so po cenah primerljivi z evropskimi. Avtobusi so sicer relativno poceni, vendar so vožnje dolge, do nekaterih predelov Čila pa niti ne moreš priti. Železnice niso pretirano razvite, razen v centru države. Po mestu se najbolj splača prevažati s t.i. »colectivos«, ki so neka mešanica avtobusa (imajo relativno določeno linijo) in taksija (so osebni avtomobili).

Splošna ocena izmenjave

Izmenjava je bila v splošnem zelo dobra, od nastanitve, socialnega programa in dela v bolnici. Edina problem, ki je nastal, je bil zaplet s certifikati za izmenjavo, ki sem ga moral v končni fazi rešiti sam, ker je njihov LEO pred koncem moje izmenjave šel domov.

Približna razdelitev stroškov

Povratna karta je stala okoli 1000€, čeprav bi se jo dalo dobiti še za kakšen evro manj. Stroški hrane so bili nekje med 100 in 150€, prevoz po mestu je bil okoli 20€, stroški za socialni program okoli 150€.